

Polska literatura baroku

1. Głównym przedstawicielem poezji metafizycznej poezji barokowej w Polsce był Mikołaj Sęp Szarzyński zwany „zachodzącym słońcem renesansu”. Żył w czasach Jana Kochanowskiego, ale pisał o problemach podejmowanych w baroku. Tom jego utworów zatytułowany „Rytmy albo wiersze polskie” opublikowano 20 lat po jego śmierci. Jego poezja jest wanitatywna (vanitas to marność). Mówi o samotności i przemijaniu człowieka.
2. W swojej poezji przedstawia ciekawą wizję walki tego co materialne z tym co duchowe. Człowiek w świecie Sępa Szarzyńskiego ciągle musi wybierać - świat materialny czy świat duchowy. W chaosie jedynym punktem odniesienia jest Bóg.
3. Drugim ważnym przedstawicielem poezji metafizycznej jest Daniel Naborowski. W wierszu „Marność” postuluje akceptację świata stworzonego przez Boga. Mówi: Miłujmy i żartujmy, Żartujmy i miłujmy, Lecz pobożnie, uczciwie.
4. Przedstawicielem nurtu poezji dworskiej był Jan Andrzej Morsztyn. Mistrzowsko bawił dworskiego czytelnika. Przykładem jest Sonet do trupa w którym autor porównuje stan śmierci do stanu zakochania.

Miejsce na Twoją reklamę
info: reklama@lykwiedzy.pl